

Sygnatura akt **VII W 12/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniach 19 lutego 2013 r., 9 kwietnia 2013 r., 22 maja 2013 r., 25 czerwca 2013 r., 5 września 2013 r., 6 marca 2014 r., 9 kwietnia 2014 r., 13 maja 2014 r. i 16 czerwca 2014 r.

sprawy

M. A. (1), syna M. i M. z domu K., urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że

I. w okresie od listopada 2011 r. do 21 lutego 2012 r. w W. przy ul. (...) na klatce schodowej celowo dokonał uszkodzenia ściany poprzez uderzenie o nią rowerem, powodując straty o wartości 100 zł na szkodę M. S.;

II. w dniu 10 marca 2012 r. około godz. 14:00-14:30 w W. przy ul. (...) celowo dokonał uszkodzenia linek do bielizny, powodując straty o wartości 20 zł na szkodę M. S.;

III. w okresie od grudnia 2009 r. do 18 czerwca 2012 r. w W. wbrew obowiązkowi wyprowadzał psa bez smyczy;

IV. w okresie od lipca 2011 r. do dnia 16 kwietnia 2012 r., przebywając pod adresem W., ul. (...), nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku meldunkowego;

V. w okresie od lipca 2011 r. do czerwca 2012 r. wbrew obowiązkowi nie dopełnił obowiązku wymiany oraz posiadania dowodu osobistego,

tj. o wykroczenia z art. 124 § 1 kw, art. 10 ust. 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 5 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, art. 147 § 1 kw i z art. 55 ust. 1 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych

I. **na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie wobec obwinionego M. A. (1) o czyny opisane w punktach I i II części wstępnej wyroku wobec przedawnienia orzekania;**

II. **uniewinnia obwinionego M. A. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach III i IV części wstępnej wyroku;**

III. **uznaje obwinionego M. A. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyn ten popełniany był w okresie od 17 kwietnia 2012 r. do 16 czerwca 2014 r., to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 55 ust. 1 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 500 zł grzywny;**

IV. na podstawie art. 119 kpw w związku z art. 624 §1 kpk zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania oraz na podstawie art. 119 kpw w związku z art. 617 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia go od opłaty, a na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania w części uniewinniającej i umarzającej obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt **VII W 12/13**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. A. (1) od około połowy 2010 r. zamieszkuje w W. przy ul. (...) w mieszkaniu swojej żony.

Dowód:

- informacja Urzędu Miasta i Gminy w W., k. 35,
- zeznania M. S., k. 6, 14,31,
- zeznania W. Ł., k. 8,
- zeznania D. S., k. 18,
- wyjaśnienia M. A. (1), k. 38.

M. A. (1) posiadał psa, z którym wychodził na spacer w okolicach ul. (...), w tym na łąkę koło szpitala. Gdy wychodził zabierał ze sobą smycz, lecz nie zawsze zakładał ją psu.

Pies ten był łagodny i nie był agresywny.

Dowód:

- wyjaśnienia M. A. (1), k. 39-40,
- zeznania B. A., k. 28, 109-110,
- zeznania D. S., k. 99, 18-19.

W dniu 15 czerwca 2010 r. M. A. (1) został decyzją administracyjną wymeldowany z adresu W., ul. (...), gdzie był zameldowany od 13 sierpnia 1969 r. W związku z tym wymeldowaniem i koniecznością zmiany danych wydany M. A. (1) w dniu 17 października 2005 r. dowód osobisty o nr A. (...) został unieważniony w dniu 19 września 2010 r.

W dniu 17 kwietnia 2012 r. M. A. (1) przyszedł do (...) w W. celem zameldowania się pod adresem W., ul. (...), przedkładając urzędnikowi nieważny dowód osobisty o nr (...). Wówczas urzędnik unieważnił fizycznie dowód osobisty poprzez obcięcie jego górnego rogu i poinformował M. A. (1) o obowiązku wyrobienia nowego dowodu osobistego.

Do dnia 16 czerwca 2014 r. obwiniony nie dopełnił obowiązku wymiany dowodu osobistego.

Dowód:

- informacja Urzędu Miasta i Gminy w W., k. 35, 150,
- zeznania K. K. (2), k. 41, 144-145,

- wyjaśnienia M. A. (1), k. 178.

W toku postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń.

Sąd zważył:

W świetle zebranych w sprawie dowodów nie budziły wątpliwości sprawstwo i wina obwinionego w zakresie przypisanego mu w wyroku czynu, polegającego na niedopełnieniu obowiązku wymiany dowodu osobistego.

Nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia obwinionego, w których stwierdzał (k. 112), że już w grudniu 2009 r. zostawił dowód osobisty w dawnym miejscu zamieszkania przy ul. (...) w W. i nie mógł go odzyskać, bowiem jego matka zmieniła zamki w drzwiach oraz że „czeka aż M. A. (2) odda mu dowód”.

Wyjaśnieniom tym przeczą zeznania K. K. (2), urzędnika (...) w W., która jednoznacznie stwierdziła, że w dniu 17 kwietnia 2012 r. M. A. (1) wylegitymował się rzekomo zostawionym w dawnym miejscu zamieszkania dowodem osobistym i świadek unieważniła tenże dowód poprzez obcięcie jego górnego rogu.

Dano wiarę dowodom z dokumentów co do przypisanego obwinionemu wykroczenia, tj. informacjom przekazanych przez (...) w W., nie znajdując podstaw do odmówienia im wiarygodności.

Nie zasługiwały również na wiarę wyjaśnienia obwinionego, w których stwierdzał, że „jak nie ma dowodu, to nie wie, że skończyła się ważność” (k. 112). Obwiniony został bowiem w dniu 17 kwietnia 2012 r. poinformowany, że dowód został unieważniony, a nadto zwrócono mu dowód z obciętym rogami i informacją od urzędnika o obowiązku wyrobienia nowego dowodu. Co najmniej zatem od tego dnia M. A. (1) był w pełni świadomy tego, że dowód, którym się posłużył, jest nieważny i spoczywa na nim obowiązek wyrobienia nowego dokumentu.

W konsekwencji dzień 17 kwietnia 2012 r. przyjęty został przez sąd za początek popełniania przez obwinionego przypisanego mu wykroczenia.

Jak wynika z oświadczenia samego obwinionego złożonego na rozprawie w dniu 16 czerwca 2014 r., do tego dnia wciąż nie dopełnił on obowiązku wymiany dowodu osobistego. W związku z tym sąd przyjął ten dzień za datę graniczną popełnianego przez obwinionego wykroczenia. Okoliczność ta potwierdzona jest również wydrukiem z system PESEL (k. 176).

Zgodnie z art. 55 ust. 1 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych, kto uchyla się od obowiązku posiadania lub wymiany dowodu osobistego podlega karze ograniczenia wolności albo karze grzywny.

Mając na uwadze fakt, że obwiniony nie dopełnia obowiązku wymiany dowodu co najmniej od ponad dwóch lat, podaje nieprawdę, stwierdzając, że dowód osobisty rzekomo jest przetrzymywany przez jego matkę oraz stwierdza, że nie ma obowiązku posiadania dowodu osobistego (k. 178), gdyż wystarczające są do legitymowania się książeczka wojskowa i legitymacja ubezpieczeniowa, uznać należy, że z pełną świadomością i premedytacją nie poddaje się on spoczywającemu na nim obowiązkowi i tenże obowiązek kwestionuje. Wskazuje na to także zachowanie obwinionego podczas przesłuchiwania świadka K. K. (2), gdzie obwiniony wchodził świadkowi w słowa i podnosił głos na sąd, co rodziło konieczność jego upomnienia.

Powyższe okoliczności skutkować musiały wymierzeniem kary grzywny w wysokości, która może skłonić wreszcie obwinionego do dopełnienia obowiązku wymiany dowodu osobistego. Obwiniony jest osobą zdrową i sprawną, co za tym idzie uznać należy, że może podejmować pracę i jest w stanie uiścić wymierzoną karę grzywny.

Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu polegającego na niedopełnieniu obowiązku meldunkowego.

Dano wiarę świadkom wymienionym w ustaleniach faktycznych, którzy jednoznacznie stwierdzali, że M. A. (1) zamieszkuje w mieszkaniu swojej żony przy ul. (...). Adres takiego zamieszkania/miejsca stałego pobytu podał również

sam obwiniony będąc przesłuchiwanym w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia (k. 38). Uznać zatem należało, że M. A. (1) zamieszkuje pod tym adresem od około połowy 2010 r., gdy został wymeldowany z adresu (...)

Czyn obwinionego nie wypełnia znamion wykroczenia, bowiem w dniu 1 stycznia 2013 r. utracił moc art. 147 Kodeksu wykroczeń, który przewidywał odpowiedzialność za nie dopełnienie obowiązku meldunkowego. W tym stanie rzeczy niezasadnym było umarzenie postępowania z powodu przedawnienia orzekania, bowiem przedawnienie orzekania nie stoi na przeszkodzie uniewinnieniu.

Uniewinniono obwinionego od zarzutu polegającego na wyprowadzaniu psa bez smyczy.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przytoczony we wniosku o ukaranie art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach skierowany jest nie do wszystkich mieszkańców gminy, lecz do właścicieli nieruchomości i nie nakłada on wprost obowiązku wyprowadzania psa na smyczy, lecz realizację „innych obowiązków określonych w regulaminie”. Ewentualnej odpowiedzialności obwinionego należało zatem poszukiwać w art. 10 ust. 2a, który nakłada karę na tego, kto nie wykonuje obowiązków określonych w regulaminie (utrzymania czystości i porządku na terenie gminy).

Zgodnie z treścią § 26 ust. 1 pkt 2 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy W. z 29 grudnia 2005 r. właściciel psa obowiązany jest wyposażyć psa w obrozę i prowadzić go na uwięzi.

Przepis ten jednak, zdaniem sądu, nie może być stosowany całkowicie w oderwaniu od analizy kto, w jaki sposób, jakiego psa i gdzie wyprowadza bez smyczy. Z zebranych dowodów wynika, że pies oskarżonego nie jest agresywny i wyprowadzany jest przede wszystkim na łąkę koło szpitala.

Sąd uznaje, że karanie właściciela psa za każde spuszczenie go ze smyczy byłoby irracjonalne, oczywistym jest bowiem, że skoro można posiadać psy, to psy te nie mogą pozostawać cały czas na uwięzi, jeśli nie stanowią zagrożenia dla innych osób lub nie są w inny sposób uciążliwe.

Nawet jeśli obwiniony prowadził przez jakiś odcinek psa bez smyczy, to zebrane w sprawie dowody nie dają podstaw do uznania w tym konkretnym przypadku, że czyn ten był społecznie szkodliwy.

Umorzono postępowanie co do czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, bowiem nastąpiło w tym zakresie przedawnienie orzekania.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 118 § 2 kpw, w części uniewinniającej i umarzającej kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa. Obwiniony jest żonaty i ma na utrzymaniu córkę, w związku z czym zwolniono go od zapłaty kosztów sądowych.